Sincronicitatile

http://tomkenyon. com/synchronicit ies

de Tom Kenyon (ii multumim Irinei)

Probabil ca ati trait voi insiva acele “coincidente” stranii, cand o anumita intamplare pare, cumva, ca este mai mult decat o simpla potriveala. Ele va lasa cu un sentiment ciudat, ca si cum, poate, ati dat peste un episod din “Zona crepusculara”. Am observat si am studiat sincronicitatile, timp de peste treizeci de ani. Ele m-au intrigat si mi-au starnit interesul. Asemenea multor oameni, am trait si eu foarte multe astfel de experiente, poate de ordinul sutelor, in cabinetul meu de terapie si in cadrul seminarelor mele.
Sincronicitatile sunt rezultatul unei profunde conexiuni intre constiinta si lumea noastra materiala, care ne sfideaza logica obisnuita.
Pe la 20-30 de ani, consideram ca natura paradoxala a sincronicitatilor era perturbatoare, dar acum nu mai cred ca logica este elementul esential, asa cum consideram odata. Unele lucruri nu sunt doar albe sau negre. Iar parerile noastre despre modul in care functioneaza universul sunt doar niste idei.
Recent, am intalnit un fizician, in Elvetia, care mi-a impartasit viziunile sale asupra stiintei, in raport cu perceptia umana. Mi-a placut aceasta analogie, despre care voi vorbi acum. El mi-a spus ca noi suntem asemenea unor copii care privesc la un joc de carti, al mamei si tatalui lor. Pe moment, canasta este jocul la care privim si, prin observare, intelegem unele dintre reguli. Dintr-o data, ei schimba jocul si incep sa joace poker. Regulile s-au schimbat, iar noi suntem zapaciti. Stiinta reprezinta actiunea de a observa jocul de carti al cosmosului si de a deslusi intelesul regulilor. Potrivit spuselor acelui fizician, nu exista legi cosmice. Ceea ce pare a fi lege se poate schimba cat ai clipi, ori de cate ori se schimba jocul.
Intr-un mod cat se poate de real, pentru mine, intalnirea cu sincronicitatile a reprezentat “schimbarea jocului”. Experimentasem, oarecum, astfel de situatii, pe la 20 de ani, dar, in timp ce invatam pentru absolvirea studiilor de psihoterapeut, ele s-au mai rarit. Eram preocupat sa devin un profesionist si nu mai aveam timp sa acord atentie unor astfel de coincidente ciudate. Pe vremea aceea, nici nu stiam ca exista un nume pentru aceste intamplari bizare. Pe masura ce imi dezvoltam practica privata, eram foarte multumit de modesta mea versiune despre “regulile jocului”. Aveam propriul meu ungher in alb si negru – si totul parea suficient. Eram un psihoterapeut cu o practica privata de succes. Era chiar si o lista de asteptare cu oameni care vroiau sa ma vada. In pozitia mea, eram in siguranta, daca nu chiar ingamfat. Chiar daca mai experimentam, din cand in cand, evenimente de sincronicitate, ele nu constituiau un pericol pentru viziunea mea logica asupra universului. Apoi, a aparut *ea*. Un alt terapeut imi trimisese o pacienta, pe nume Sue (nu este numele sau real), care suferea de multa vreme de depresie si paranoia.

Declansarea incendiilor

In cadrul primei noastre sesiuni, Sue mi-a spus ca izbucneau deseori incendii in vecinatatea casei sale. Avand o neliniste caracteristica personalitatilor de tip paranoid, aceasta repetare suparatoare a incendiilor era pentru ea o mare sursa de tulburare.

Fiind un terapeut bazat pe logica, am presupus ca ea doar isi inchipuia problemele legate de incendii, dar am incurajat-o sa vorbeasca in continuare. S-a dovedit ca, pe la varsta de 7 ani, ea incendiase din greseala casa familiei sale, care fusese complet distrusa. Din momentul acelui accident incolo, ea s-a temut de foc, mai ales de acela care parea sa izbucneasca in jurul sau, fara niciun motiv. Si atunci, ca intotdeauna, aveam o lumanare aprinsa in cabinetul de terapie, care era pentru mine un simbol al "luminii cunoasterii", pe care ma straduiam sa o ating, in numele meu si al clientilor mei. Aceasta lumanare era asezata pe polita semineului. Pe masura ce continuam sa vorbim, am auzit zgomotul unei explozii ciudate in cabinetul meu. M-am uitat imprejur si, consternat, am vazut ca lumanarea explodase, iar ceara ardea, imprastiata pe tot semineul. Nevenindu-mi sa cred, priveam la suvoiul de ceara in flacari, care se scurgea pe podeaua de lemn. Am sarit repede si am stins focul. Iar ea mi-a spus: "Vezi, ti-am spus eu!"

Am asigurat-o ca a fost vorba de o simpla coincidenta si ca astfel de lucruri nu se intampla in realitate. (De atunci, am ajuns chiar sa cred ca nu exista o doar singura realitate. Sunt de acord cu Chomsky, care sustine ca nu exista decat realitati perceptuale, care sunt unice pentru fiecare persoana in parte. Dar, revenind la povestea mea, pe atunci credeam ca exista o singura realitate consensuala pe care cineva o poate folosi ca masura a tuturor lucrurilor). Inarmat cu o astfel de rigurozitate infatuata a perceptiei mele, am asigurat-o pe Sue ca o puteam ajuta sa se elibereze atat de vinovatia declansata de incidentul din copilarie, cat si de ideea falsa ca era, fara voia sa, un fel de incendiator.

Am reprogramat- o pentru saptamana urmatoare. In timpul urmatoarei sesiuni, pe cand discutam detaliile incidentului din copilarie, am auzit sunetul sirenelor. Am privit pe fereastra si am vazut cisternele pompierilor oprite in fata unei case cuprinse de flacari, de pe cealalta parte a strazii! Am asigurat-o pe clienta mea tulburata ca aceasta era, fireste, o alta coincidenta bizara, dar, oricum, doar o coincidenta. Nu era, si nici nu putea fi vorba, in mod logic, de vreo legatura cu faptul ca Sue imi spunea o poveste despre un incident din copilarie, chiar daca acesta se referea la faptul ca daduse foc casei parintesti. I-am aratat cum sa comunice in scris, intr-un jurnal, cu micutul sau copil interior oprimat de sentimentul vinovatiei si am rugat-o sa aduca ceea ce va scrie, cand ne vom intalni din nou. Am programat o noua sesiune pentru saptamana urmatoare.

In zilele care au urmat, am incercat sa ma autoconving ca planul meu terapeutic era bun. De buna seama, aveam de partea mea intreaga teorie referitoare la psihoterapie. Sarcina mea era sa o determin sa-si retraiasca evenimentul suprimat din copilarie, sa vorbim despre el, sa derulam inapoi energia blocata in psihicul sau, sa aducem in mintea constienta tulburarea tinuta captiva in subconstient. Astfel, sentimentul de vinovatie putea fi eliberat. Trebuia sa o desensibilizez pe Sue fata de ideea de foc, aprinzand o alta lumanare, demonstrandu- i ca aveam incredere in afirmatia mea ca asemenea fenomene, cum ar fi declansarea focului, erau niste simple iluzii.

La ce-a de treia intalnire, eram putin agitat. Am aprins lumanarea si m-am asezat pe scaunul meu. Am inceput sa discutam despre sentimentele sale legate de copilarie si de intalnirile noastre precedente. Din partea sa, discutia era foarte emotionala si, impreuna, am reusit sa atingem emotii foarte profunde. Am simtit ca ajunsesem intr-un moment propice vindecarii, si am condus-o intr-o usoara stare de hipnoza, pentru a retrai incidentul din copilarie. Sesiunea se apropia de sfarsit. Nu mai izbucnise niciun foc in cabinetul meu, sau de-a lungul strazii. Victorios, eram gata sa-i dau aceasta veste buna, cand – si jur ca acesta este purul adevar – o furgoneta noua a fost cuprinsa de flacari, chiar in fata cabinetului meu. Ea se apropia de semaforul din intersectia,

unde se afla cabinetul meu si tocmai luase foc! Gasindu-mi cu greu cuvintele cu care sa o pot linisti, i-am spus, destul de neconvingator, ca focul s-a mutat ceva mai departe de noi, ceea ce indica, probabil, ca faceam progrese.
Am stabilit o noua intalnire. Saptamana urmatoare, o clienta foarte nervoasa a venit in cabinetul unui terapeut foarte nervos. Dar, nu s-a mai intamplat nimic – si nimic asemanator nu a mai aparut vreodata. Munca din aceste patru saptamani i-au transformat stigmatul copilariei, iar fenomenele gen poltergeist din jurul sau au luat sfarsit.
Munca noastra comuna s-a incheiat cu succes, dar nu a fost deloc usor. Partea logica a creierului meu s-a chinuit foarte mult sa priceapa ceva din ceea ce se intamplase. Oare era posibil ca o constiinta umana sa creeze cu adevarat fenomene precum aprinderea spontana a focului? M-am asigurat pe mine insumi ca astfel de lucruri nu erau reale, ci erau doar niste coincidente bizare. In ciuda a incercarii mele de a-mi mentine starea de confort, senzatia de neliniste nu a disparut. In pregatirea mea profesionala nu se facuse nicio referire la faptul ca se pot intampla asemenea lucruri in procesul terapeutic. Pur si simplu, eu nu aveam cadrul conceptual pentru asemenea evenimente stranii.
Timp de peste un an, am continuat sa primesc clienti cu dileme psihologice neobisnuite. Deseori, munca terapeutica necesita patrunderea in teritoriul transpersonal. De exemplu, uneori, rezolvarea unei probleme psihologice obisnuite a condus la o “posibila” viata anterioara. Spun posibila, fiindca nu exista o modalitate stiintifica de a dovedi daca o anumita experienta este cu adevarat dintr-o alta viata sau este o metafora creata de mintea subconstienta. Printre altele, eu am descoperit ca determinarea autenticitatii unei amintiri dintr-o viata anterioara nu este chiar atat de importanta, daca ea poate schimba comportamentul psihologic in prezent. Dupa cum spunea bunica mea, dovada este in budinca; dar, sa revenim la cabinetul meu de terapie. Coincidente bizare apareau peste tot, precum ciupercile dupa ploaie.
Apoi, am trait experienta unei coincidente, care mi-a bulversat mintea.

Reptila launtrica

De ceva vreme, avusesem o serie de vise in care eram urmarit. O reptila gigantica, cu o arma Uzi automata, ma pandea din tufisuri, pentru a ma asasina imediat ce ieseam din casa. Acest vis s-a repetat aproape in fiecare noapte, timp de cateva saptamani. Visul era foarte suparator si parea real; am inceput sa notez intr-un jurnal si sa dialoghez cu asasinul reptilian. Nu voi intra in detalii aici, fiindca aceasta experienta nu se refera direct la subiectul acestui articol, dar pot spune ca a fost implicata foarte multa energie, dupa cum va puteti imagina.
Intr-o noapte, dialogam cu creatura din vis prin intermediul jurnalului meu. Dupa un timp, am chemat-o, spunandu-i ca imi produce o stare emotionala neplacuta. I-am dat asasinului meu virtual numele de Liz, fiindca era, desigur, o reptila (NT: Lizard, in limba engleza).
Atunci, a sunat telefonul. Imi amintesc ca m-am uitat la ceas. Era aproape 3 dimineata. M-am dus la bucatarie si am ridicat receptorul. Vocea de la capatul firului era clara, desi era foarte multa energie staica pe linia telefonica.
“Este Liz acolo?”, a intrebat vocea.
“Da,” i-am raspuns, “Si as vrea sa plece!” Am inchis telefonul, iar mintea mea a luat-o razna. Adica, ce posibilitati ar fi existat ca un strain sa greseasca apelul, cautand pe cineva cu numele de Liz, in timp ce eu dialogam cu o creatura din vis, numita Liz?

Intr-o zi, am dat peste scrierile unui psihiatru elvetian, Carl Jung. Dintr-o data, am descoperit cadrul pentru aceste intalniri stranii. In cartile sale, Jung descria ceea ce experimentasem eu. El avea si o definitie pentru aceste experiente: “Sincronicitatile indica ceva care se misca in profunzimea mintii subconstiente. Cand aceasta miscare este suficient de puternica, ea influenteaza mediul exterior”. Dr. Jung a fost inspirat in teoria sa privind sincronicitatea de o experienta foarte ciudata cu un pacient de-al sau. Atunci, pacientul a descris un vis profund si plin de viata despre un bondar.
Era pe la mijlocul iernii si afara se asternusera mormane de zapada. Deodata, Dr. Jung si pacientul sau au auzit o bufnitura in fereastra acoperita de gheata. S-a dovedit ca sursa acelui zgomot era un bondar!
Posibilitatea unei astfel de intamplari iti tulbura mintea. Ciudatenia unui astfel de eveniment te descumpaneste. Cum era posibil ca un bondar sa zboare de colo-colo in miezul iernii, lovindu-se, in mod repetat, de fereastra unei incaperi in care un pacient povestea un vis in care aparea un bondar?
Eram coplesit. Carl Jung a devenit calauza mea. Am citit tot ce mi-a cazut in mana. Si, s-a intamplat ceva foarte ciudat. Cu cat acordam mai multa atentie sincronicitatilor, cu atat ele pareau sa se manifeste tot mai des.
Sincronicitatile trezesc intotdeauna o senzatie ciudata. Cred ca acest lucru se datoreaza unei alinieri bruste intre experienta noastra interioara si lumea exterioara. Timp de unul sau doua momente, cele doua lumi ale noastre, interioara si exterioara, par extrem de conectate. Uneori, sincronicitatile pot fi amuzante. In cadrul unui workshop din Big Island, Hawaii, un tanar (sa-i spunem Joe), s-a confruntat cu puterea evenimentelor sincronice, intr-un mod foarte amuzant.

Broasca testoasa

Aceasta era prima calatorie a lui Joe in Hawaii, iar el se indragostise de scufundari. El isi luat echipamentul de scufundare si plonja in apa din apropierea hotelului, ori de cate ori era posibil. Intamplator, pe tot parcursul workshop-ului, apele au fost pline de broaste testoase. Stiu acest lucru fiindca si mie imi plac scufundarile si m-as fi aruncat oricand in apa. Unora le place sa inoate cu delfinii, dar eu prefer broastele testoase. In primul rand, pentru ca pot tine ritmul cu ele. Inotul alaturi de o testoasa de 100 de ani este o experienta minunata. Imi amintesc cum am inotat cu una dintre aceste simpatice vietuitoare, timp de aproape o ora. Semana la fata cu Yoda din Razboiul stelelor si, de fiecare data cand ma privea, ma simteam asemenea unui copil de 4 ani; lumea se transforma, din nou, intr-un loc magic, minunat.
In ultima zi a workshop-ului, Joe a iesit pentru o ultima runda de scufundari din aceasta calatorie. Spre disperarea sa, toate broastele testoase disparusera si nu mai ramasese nicio urma a prezentei lor. Totusi, el si-a amintit de exercitiile noastre de materializare a dorintelor si a inceput sa le practice.

Secretul materializarii

In timpul workshop-ului, explorasem efectele emotiilor, in special in legatura cu manifestarea. Ca parte a acestei explorari, am facut un exercitiu in care ne-am imaginat **emotia** pe care doream sa o exprimam in viata noastra. Cheia era sa fim cat mai la obiect posibil si sa **simtim**, cat mai puternic posibil, emotiile generate de obtinerea rezultatului dorit.

Impreuna, cele doua elemente (specificitatea si emotia) sunt aliati puternici in procesul de materializare. M = S + E.
Important este sa fiti cat mai exacti posibil, imaginandu-va detaliile in minte, cat mai clar. Apoi…sa generati emotii pozitive in legatura cu aceasta viziune. Sa simtiti ca aveti deja ceea ce va doriti – si, un aspect foarte important este sa simtiti recunostinta, ca si cum ati avea ceea ce va doriti! Urmatorul pas implica detasarea de viziune si de emotii. Ati creat un electromagnet. El va incepe sa atraga situatia/situatiile catre voi, care sa va ajute in materializarea viziunii. Dar trebuie sa va detasati de magnetul mental, ca sa zic asa. Detasati-va de dorinta – si fiti siguri ca veti fi surprinsi de rezultat. Apoi, faceti ceea ce simtiti ca ar fi necesar pentru a materializa dorinta respectiva. De obicei, nu ajunge doar sa va imaginati materializarea dorintei. Trebuie sa si faceti ceva. Dar, in general, veti descoperi ca "magnetul mental" pe care l-ati creat va face ca materializarea sa se produca mai rapid si cu un efort mai mic. Cu toate acestea, trebuie sa aveti grija. Fiti atenti cu ceea ce alegeti sa creati si asigurati-va ca nu va leza pe nimeni – inclusiv pe voi insiva.
Dar, sa revenim la Joe si la disparitia testoaselor.
Plutind prin apa, el a inchis ochii si si-a reamintit cum se simtea atunci cand inota cu batranii sai prieteni. Mi-a spus ca s-a simtit atat de puternic, incat, la un moment dat, nu mai stia ce era real si ce doar isi imagina. Si-a amintit sa cheme testoasele din inima si, pentru un timp, a continuat sa inoate. Apoi, a deschis ochii, gata sa se intoarca inot pe plaja hotelului. Spre uimirea si incantarea sa, broastele testoase se intorsesera! Inotau peste tot in jurul sau. Intr-o stare de extaz, Joe a inotat impreuna cu noii sai prieteni, tot timpul care-i mai ramasese.
Acest eveniment sincronistic a fost cu adevarat extraordinar pentru Joe; dar, a mai urmat ceva interesant. Intors in camera, Joe si-a facut bagajul, gata sa paraseasca hotelul, pentru a pleca spre casa. Pe cand facea check-out-ul, Joe s-a intors catre un prieten al sau din copilarie, cu care pierduse legatura. Ei crescusera impreuna, iar acesta era momentul minunat al regasirii.
Incredibil de interesant, numele sau era Turtle (broasca testoasa)!

Sincronicitatile si moartea

De-a lungul anilor, am observat ca sincronicitatile apar adesea in preajma mortii sau a transformarilor psihologice care sunt percepute asemenea mortii.
Am trait experienta unei astfel de sincronicitati ciudate in preajma mortii mamei mele. Am primit un telefon, tarziu, in noapte, de la o sora medicala de la un camin de batrani, care mi-a spus ca mama era pe moarte. Am condus cinci ore si am ajuns la casa parintilor mei dupa amiaza, tarziu.
Cand am intrat in casa, tata si fratele meu urmareau TV I, in incaperea invecinata cu camera mamei mele. Sora medicala m-a salutat si a iesit, pe moment, din camera. Mama era aproape inconstienta, dar m-a recunoscut. Mi-a cerut sa-i cumpar ceva de la magazin, ceea ce mi s-a parut ciudat, dar am plecat sa-i aduc ceea ce dorea.
Cand m-am intors, tata si fratele meu inca se uitau la televizor. Amandoi erau infricosati de moarte, iar refuzul lor fata de ideea mortii ii facuse sa stea in fata televizorului, in sufragerie, in loc sa fie alaturi de mama mea, in ultimele sale momente. M-am oprit sa vad la ce se uitau. Programul a continuat cu o telenovela banala, in care personajele principale erau intr-un salon de spital cu o ruda care, ia ghiciti, tocmai isi dadea sufletul!
Am intrat in dormitor si am vazut ca mama murise. Un timp, mi-a parut foarte rau ca nu am fost alaturi de ea in momentul plecarii; apoi, am descoperit ca astfel de

evenimente erau tipice unor asemenea situatii. O persoana in pragul mortii alege sa moara atunci cand persoanele dragi lor nu se afla in apropiere.

Pisica lui Schrodinger si incertitudinea cuantica

Pe cand aveam vreo patru ani, parintii mei mi-au daruit, de Craciun, un “Jack-in-the Box” *(NT: cutiuta cu surprize; este o jucarie constituita dintr-o cutie, cu o manivela. Cand se rasuceste manivela, ea canta o melodie, adesea "Pop Goes the Weasel". La sfarsitul melodiei, capacul se deschide si apare un mascarici*). Imi placea la nebunie. As fi stat ore intregi sa invart manivela, ca sa ascult melodia. La nota finala, capacul se deschidea si aparea Jack, cu micuta lui palarie de clovn. Titlul acestui articol l-am dat in onoarea acelei cutiute cu surprize. Eu cred ca sincronicitatile seamana foarte mult cu ea. Ei bine, poate ca seamana mai mult cu o combinatie intre cutiuta cu surprize si pisica lui Schrodinger.

Cei care nu sunt niste adepti infocati ai fizicii cuantice s-ar putea sa nu recunoasca prietena-felina a lui Schrodinger. Pisica nu a existat niciodata in realitate, ea fiind doar o plasmuire a imaginatiei lui Schrodinger. Pe vremea aceea, el se lupta cu una dintre numeroasele ciudatenii ale teoriei cuantice – incertitudinea. In ceea ce priveste mecanica cuantica, problema este ca nu poti prezice niciodata nimic cu certitudine. Nu exista decat probabilitatea ca ceva sa se poata intampla sau nu. De fapt, acest lucru l-a pus in incurcatura si pe Einstein, care remarca cu sarcasm: “Dumnezeu nu joaca zaruri”!

In incercarea sa de a explica inexplicabilul, Schrodinger a nascocit o cutie imaginara. In fizica cuantica, o multime de lucruri sunt imaginare, cata vreme nu exista nicio posibilitate de a vedea ceva atat de mic.

Oricum, sa ne imaginam ca o pisica se afla intr-o cutie inchisa etans, in care se introduce hrana otravita. Folosind modelul cuantic, nu putem prezice daca, dupa un timp, pisica este moarta sau vie. Doar atunci cand deschidem cutia si privim inauntru, toate probabilitatile se naruie in fata unei singure realitati – o pisica vie sau moarta. Nu stiu de ce Schrodinger a ales un exemplu legat de viata si moarte. De ce n-o fi pus un ghem din iarba matelor, ca sa vada daca pisica se joaca sau nu cu el? Din cate stiu eu, nimeni nu i-a pus vreodata aceasta intrebare, deci, cred ca nu vom sti niciodata. Dar, fiindca am abordat acest subiect, puteti observa ca mintea lui Schrodinger, asemenea mintii voastre sau mintii mele, este ea insasi un fel de cutie a lui Schrodinger. Adica, probabil ca erau sute de posibilitati care se invarteau prin mintea sa subconstienta. O pisica intr-o cutie; un catel intr-o cutie; sau, poate, o broasca testoasa intr-o cutie! Poate ca experimentul sa fost legat de observatia daca mica jivina dormea sau era treaza. Mult mai dragut, cred eu, decat sa vezi daca traieste sau nu.

Oricum, gandirea este cam la fel. Nu putem prevedea ceea ce va produce mintea noastra, pana cand acel ceva nu apare! Ati observat acest lucru in legatura cu mintea voastra? Gandurile pot fi extrem de imprevizibile, intr-o oarecare masura datorita faptului ca gandul insusi este un eveniment cuantic.

Iar evenimentele cuantice sunt, intr-adevar, ceva foarte mic. De fapt, pentru a intra sub incidenta legilor mecanicii cuantice, ceva trebuie sa fie mai mic decat o sutime dintr-un inci (1 inci = 2.54 cm).

Obiectele atat de mici, cum ar fi particulele atomice s.a.m.d., au o masa (greutate) atat de mica, incat nu sunt influentate de forta gravitatiei, cum sunt obiectele mai mari decat o sutime dintr-un inci.

O scurta privire asupra neuropsihologiei ne arata ca atat neurotransmitatorii , cat si neuropeptidele se simt in largul lor in interiorul campului cuantic. Aceste creaturi moleculare raspund de gandire si sentimente, gazduind, totodata, si alte functii biologice. Si, ia ghiciti, voi nu puteti prevedea ceea ce vor face ele. Nu puteti decat sa va hazardati sa ghiciti.
Exista posibilitati infinite in privinta directiei pe care o va lua gandul. Doar atunci cand el apare in constiinta noastra, putem spune cu certitudine incotro se indreapta. Pana atunci, totul este incert. Nu exista nicio certitudine.
Haideti sa revenim la teoria sincronicitatilor gen Jack-in-the-Box. Invartiti si tot invartiti si, dintr-o data, din cutie apare Jack.
Este o metafora foarte ciudata, trebuie sa admit, sa spui ca psihicul nostru este precum o cutie muzicala, dar se pot face anumite paralelisme. Atunci cand ceva incepe sa se rasuceasca in psihicul nostru, ceva care dispune de o imensa energie emotionala, se pot intampla lucruri interesante. Iar daca rasucim (cream energie) suficient de mult, apare ceva. Acum, acest “ceva” poate lua multe forme. Uneori acest ceva ne este cunoscut, alteori ne poate surprinde.
De exemplu, daca suntem furiosi, putem tipa, sau putem lovi ceva sau pe cineva, sau putem pastra in noi aceasta furie. Insa, aceasta energie trebuie sa se duca undeva. Energia nu poate fi distrusa. Ea, pur si simplu, isi schimba forma.
Daca energia voastra mentala/emotionala este destul de puternica, ea poate influenta mediul exterior. Eu cred ca asa apar sincronicitatile.
Pe la douazeci de ani, eram deja bine asezat pe calea mea spirituala si devenisem un vegetarian convins. Odata, am mers la restaurant cu prietenii, unde am comandat o salata vegetariana “iluminata spiritual” si apa cu lamaie. Dar, problema era ca eram lihnit dupa proteine. Imi amintesc ca, in mintea mea, am schimbat comanda, in timp ce chelnerita plecase sa aduca puiul comandat de prietenii mei. In realitate, am auzit o voce tipand in capul meu: “Nu-l asculta pe vegetarianul asta nebun! Eu vreau cheeseburger cu cartofi prajiti”. Dar nu am spus nimic cu glas tare. Cand chelnerita s-a intors cu comenzile noastre, mi-a pus in fata un burgher si cartofi prajiti. Prietenii mei erau contrariati. Ei si-au amintit cu certitudine ca eu comandasem o salata vegetariana. Chelnerita a negat, neincrezatoare: “Puteam sa jur ca ati cerut un cheeseburger”, a spus ea. “E in regula”, i-am raspuns si a fost cea mai buna mancare pe care o mancasem de luni de zile.
Acesta este un exemplu bizar de sincronicitate, dar are toate elementele necesare. Fusese emisa o mare cantitate de energie mentala/emotionala in psihicul meu. Intr-un fel sau altul, chelnerita se “acordase” la dorinta mea reala pe care o ascundeam atat de prietenii mei, cat si de mine insumi. Cand ea s-a intors cu comanda noastra, Jack a tasnit afara din cutie, iar ea mi-a pus in fata obiectul dorintei mele. Iata mecanica cuantica in actiune!
Eu presupun ca noi toti cream sincronicitati in jurul nostru, chiar daca suntem sau nu constienti de acest lucru.
Motivul pentru care am scris acest articol este credinta mea ca, in viitor, vom experimenta tot mai multe sincronicitati, atat la nivel individual, cat si colectiv. Si cred ca este util sa recunoastem faptul ca sincronicitatile sunt functii ale constiintei. Ele traiesc in lumea launtrica, acolo unde mintea intalneste materia, si sunt indicatori ai puterii pe care o purtam in noi.
Provocarea este cum sa interpretam corect sincronicitatile.

Realitate si iluzie

Toate acestea ma duc la o alta observatie in privinta sincronicitatilor. Ele nu inseamna, in mod obligatoriu, ceea ce credem noi. Ele sunt, pur si simplu, evenimente paralele. Ceva s-a petrecut in lumea exterioara, ceva ce este asemanator cu ceva din lumea noastra launtrica. Ele sunt o semnatura, un semn ca ceva profund s-a miscat in psihicul nostru.
Cunosteam o femeie care a interpretat in mod gresit o sincronicitate si s-a trezit abandonata in mijlocul desertului. Pe atunci, ea era profund interesata de OZN-uri si tanjea sa fie preluata de "nava-mama". Saptamani intregi, ea a avut tot felul de fantezii in care se ducea in desert, de unde putea fi preluata la bordul unei farfurii zburatoare. Cred ca tocmai se vorbea despre marturiile privind prezenta OZN-urilor, fapt care i-a alimentat fantezia. Oricum, intr-o noapte, in timp ce trimitea rugaciunile sale arzatoare acasa, "in Pleiade", o stea cazatoare a lasat o dara luminoasa pe cer. Ea „a stiut" ca acesta era un mesaj de la fratii si surorile sale stelare, care veneau sa o ia acasa.
Unii ar putea chiar sa considere experienta sa drept un semn, dar, dupa mintea mea, semnele apar de la sine, fara vreo corespondenta mentala. Cu alte cuvinte, ea trimisese deja o rugaciune fierbinte catre univers atunci cand dara luminoasa aparuse pe cer. Meteoritul aparuse simultan cu activitatea sa mentala. Acest lucru i-a dat aspectul unei sincronicitati. Ea si-a parasit serviciul si si-a vandut lucrurile. Nu si-a pastrat decat cateva haine si Fordul Pinto. Apoi, a condus din Carolina de Nord, pana in New Mexico, unde a asteptat marea intalnire. Insa, nava mama nu s-a aratat niciodata. Cred ca a asteptat timp de vreo cateva saptamani, pana cand a ramas fara mancare, apa si bani. S-a intors acasa daramata, fara slujba si facandu-i pe prietenii sai sa creada ca a luat-o razna.
Ea si-a interpretat gresit sincronicitatea. Asta nu inseamna ca a inteles acest lucru. Iar eu cred ca acesta este pericolul cu aceste creaturi ciudate ale mintii noastre. Nu trebuie sa ne grabim sa tragem concluzii privind sensul lor, chiar daca le resimtim foarte puternic.
Lucrurile sunt si mai complexe, fiindca, uneori, sincronicitatile sunt cu adevarat mesaje transmise de sinele nostru launtric. In acele momente, ele sunt precum un deget al destinului si multe lucruri importante depind de alegerea noastra de a tine, sau nu, seama de ele.

Inselatoria

Acum cativa ani, am fost angajat pe post de co-instructor, de catre un faimos facilitator in domeniul dezvoltarii personale. El era o persoana foarte talentata, care a schimbat vietile multor oameni, dar era si un maestru al inselatoriei. Cu cat intelegeam mai bine modul in care actiona, cu atat imi devenea mai clar acest lucru.
La unul dintre seminarii, circa nouazeci de oameni venisera din multe tari ale lumii sa studieze cu el. El promovase acest seminar drept o abordare a tiparelor de sunete destinate creierului. El pretindea ca descoperise tonurile exacte care stimulau diferite zone ale creierului. Jumatate din audienta erau oameni de diverse profesii, iar cealalta jumatate erau terapeuti profesionisti. Eram entuziasmat sa predau unui grup atat de motivat, si ma bucuram din tot sufletul.
Apoi, s-au intamplat niste lucruri ciudate, asa cum se petreceau intotdeauna in preajma acestui profesor. Mai traisem si inainte experienta acestei "lipse de integritate" in prezenta sa si a personalului sau, dar reusisem intotdeauna sa-mi scot din minte acele incidente. De aceasta data, era strigator la cer. Intr-una din seri, un neuropsiholog facea o prezentare grupului nostru. Era o femeie extraordinara, cu

multa cunoastere si o intelepciune profunda si inspiratoare. Ma aflam in camera cu echipamentul audio-vizual, cand ea a venit si i-a inmanat unei persoane din echipa tehnica un material video, spunand foarte clar ca dorea ca acest material sa nu fie copiat. Era o inregistrare a ultimei sale lucrari in domeniul energiei subtile, si era foarte protectoare cu ea.

Imediat ce femeia a iesit din camera, tehnicianul a introdus o caseta goala in aparatul de inregistrare si a inceput sa copieze rapid materialului video ce tocmai ii fusese inmanat. “Lui JD (initialele facilitatorului) ii va placea la nebunie sa puna mana pe materialul asta”! M-am intins si am oprit aparatul. “Nu”, am spus. Atitudinea mea m-a surprins si pe mine, fiindca, de obicei, nu ma amestecam in astfel de probleme. Dupa prezentare, cand ma pregateam sa ma intorc in camera mea. JD m-a oprit si m-a intrebat daca nu as vrea sa il vizitez acasa, in acea seara. “De ce”? – l-am intrebat cu inocenta.

“As vrea sa ma ajuti sa inteleg in ce parti ale creierului ajung aceste sunete”! Am refuzat. Mi-am petrecut intreaga noapte intr-un fel de tulburare intelectuala. Ma simteam raspunzator pentru cei nouazeci de oameni care venisera sa invete de la noi. Imi tot spuneam ca eu eram doar un angajat, ca era responsabilitatea lui JD, nu a mea. Pe langa toate astea, eu fusesem platit foarte bine. Era mai bine sa imi tin gura si sa ies cat mai putin sifonat din acest seminar.

Privind in urma, problemele cu JD se ivisera de cateva luni. Fiecare seminar la care participasem scotea la iveala noi dovezi de necinste, iar eu eram in pragul unei crize, intr-un punct in care trebuia sa fac o alegere de genul celor care iti schimba cursul vietii. Sincronicitatea a aparut in ziua urmatoare. JD a hotarat sa faca o Renastere in grup, in apa rece, care, dupa umila mea parere, era o nebunie. Dar, JD credea in starile-limita in care isi aducea cursantii.

Renasterea este un proces de respiratie circulara, care poate avea efecte de transformare si iluminare, daca este facut in mod corespunzator. Daca este facut in mod impropriu, el poate fi daunator. De obicei, tehnica renasterii se face mai intai la sol. Dupa ce persoanele implicate in proces se obisnuiesc cu acest tip de respiratie si cu fenomenele intense pe care aceasta le declanseaza, ele intra in apa calda. Insa renasterea in apa rece este o experienta extrem de intensa. Cred ca era o singura persoana, in tot grupul de 90 de oameni, care mai experimentase o astfel de tehnica. Iar din intregul personal, eu eram singurul atestat in tehnica renasterii. Nici macar JD nu avea prea multa experienta. Iar din randul personalului, doar doi trecusera prin acest proces, o data sau de doua ori.

Piscina hotelului era plina ochi cu vreo nouazeci de oameni in costume de baie. Unii dintre cursanti trebuiau sa-i apuce de cap pe cei care urmau sa renasca si atunci, ei sau ele plutea ca niste geamanduri. Era o zi mohorata, cu o temperatura scazuta, care facea vremea si mai rece. Eram ingrijorat, dar imi spuneam ca JD era raspunzator. Am continuat programul. In timp ce priveam marea de corpuri omenesti care incerca sa treaca printr-o experienta impropriu pregatita, ma gandeam ca situatia era sminteala curata. Starea mea de ingrijorare legata de nesiguranta experientei a iesit din nou la suprafata. Dar, mi-am reamintit mie insumi ca doar faceam parte din personal si ca nu era responsabilitatea mea. Era a lui JD.

Am simtit o prezenta in spatele meu. Era o femeie in varsta de aproape 60 de ani, cu o privire foarte ingrijorata. Ea mi-a spus ca se temea de ceea ce se intampla acolo, dar ca, “daca Tom Kenyon era implicat, atunci stiu ca totul va fi in ordine”. Am impietrit. Si atunci am stiut ca trebuie sa ma despart de mentorul meu. Acesta a fost ultimul lui seminar la care am participat.

Nu voi uita niciodata sincronicitatea acelui moment. Intr-o clipita, ea mi-a demontat incertitudinea si m-a condus catre propria mea activitate, pe care o puteam face singur, nu in calitate de co-facilitator al altora.

Ganduri de final

Deci, la ce ne folosesc toate acestea? Cum ne-am putea descurca cu sincronicitatile, atunci cand apar si cum am putea intelege ce inseamna ele?
Ei bine, pentru incepatori, intelegerea depinde de persoana care percepe. Creierele noastre interpreteaza incontinuu evenimente si creeaza semnificatii, chiar si acolo unde acestea nu exista. Este ceea ce face creierul – cel putin, partea care gandeste. Intrucat am avut de a face cu sincronicitatile, deja de multi ani, eu cred ca ele nu au neaparat o semnificatie. Semnificatia, daca exista vreuna, apare din modul in care le interpretam. Am ajuns sa le consider mai mult ca pe niste semne de exclamatie. Ele sunt un semn care indica faptul ca se petrece ceva important in subconstient. De aceea, atunci cand intalnesc o sincronicitate, eu imi focalizez atentia in interior. Caut sa descopar ce anume “se misca” in propriul meu univers psihic. Si, personal, cred ca aceasta introspectie este mult mai plina de resurse, decat incercarea de a pricepe ce inseamna sincronicitatea in sine.
Sincronicitatile seamana putin cu ornitorincii care se joaca in apele australiene. Aceste mici si dragalase animalute marsupiale fac parte din doua specii diferite. Ele au cozile plate, precum castorii si au blana. Au sange cald, ca mamiferele, dar fac oua, precum reptilele. In mod straniu, sunt rezultatul combinarii a doua lumi biologice diferite – reptiliana si mamifera. Tot asa, sincronicitatile sunt si ele un rezultat al combinarii a doua lumi – lumea gandurilor si emotiilor noastre si lumea evenimentelor exterioare. Acum, in secolul al XXI-lea, campurile fizicii cuantice, biologia si psihologia dezvaluie un teritoriu interior uluitor. S-a descoperit ca psihologia noastra ne reflecta biologia si incertitudinea cuantica a radacinilor noastre subatomice.
Mintile, gandurile si sentimentele noastre sunt plamadite din praf de stele. Si nu vreau neaparat sa ma exprim poetic. Nenumaratele particule subatomice, care se rotesc aleatoriu in supa cuantica a universului s-au nascut dintr-un inceput incandescent, pe care noi nu putem decat sa ni-l imaginam. Mintea si materia au fost turnate impreuna, in turnatoria cosmosului, in moduri pe care abia acum incepem sa le intelegem. Pentru cei care doresc sa patrunda in esenta misterelor mintii si materiei, sincronicitatile sunt aur curat. Ele va vor dezvalui ceea ce veti reusi sa descoperiti. Dar, fara tagada, este vorba de aur curat.
TOM KENYON